

CUM AM PIERDUT BUCURIA ȘI M-A GĂSIT EA CÂND NU O MAI CĂUTAM

Autor: Iulia Nedelcu | 8 noiembrie 2021

Când pierzi dragostea pe care credeai că o vei avea lângă tine întotdeauna, lucrurile încep să se miște la întâmplare.

Dintr-odată nimic nu mai e întreg, nici tu, nici cele din jurul tău, și toate bucățile tale și ale lucrurilor de care erai atât de sigur încep să se agite bezmetic, să se încalce, să se lovească și să se erodeze până la distrugere.

Acest soi de pierderi sunt similare cu moartea, sau poate chiar sunt o formă a acesteia. Moartea iubirii, a cetății clădite împreună, moartea ta alături de el și a lui alături de tine, moarte prematură a tuturor lucrurilor pe care le-ai fi putut face sau deveni. Trecerea de la o stare la alta, de la a avea tot la a nu mai avea nimic, este atât de bruscă încât generează vertij. E năucitoare și nu poți decât să încerci să-i supraviețuiești, fiindcă astfel de pierderi te vitregesc de absolut tot, îți taie respirația, te lasă pustiu. În primă fază, lupți doar ca să nu te sufoci, iar în alte zile să nu te îneci – cele două stări ale durerii.

Ce se întâmplă e mai presus de înțelegerea ta (*Cum s-a putut întâmpla așa ceva? De ce tocmai mie?*), mai presus de puterea ta (*Mă sting și mă scurg prin podea. Termina-s-ar toate.*) și infinit mai presus de capacitatea celorlalți de a te consola (*Lăsați-mă naiba cu toții, nimeni n-a suferit ca mine*). Acest ultim punct este cel mai interesant fiindcă, cu cât se lasă ceața durerii și începi să vezi din nou în jurul tău, descoperi că ceilalți au suferit cel puțin la fel de mult ca tine, că ce trăiești nu e deloc unic, că dragostea este un lucru foarte periculos, iar oamenii s-au sfârâmat în bucăți unul pe altul de la începutul timpului și o vor mai face la nesfârșit.

Așadar, rămâi gol și fărâmițat, fără să mai poți desluși ceva din cele ce te înconjoară. În tine e un hău urât, un pustiu imens ce te înfricoșează, fiindcă pare suficient de puternic încât să te înghită cu totul. Și chiar este, dacă îi dai voie. Deznădejdi trebuie să îi ții

piept cu toată voința pe care o mai ai (cu toate că, în astfel de clipe, ea e o fărâmbă, o umbră a voinței tale de când erai om întreg); fiindcă altfel pustiul ajunge să se împământenească și să rămână în tine. De asta sunt atât de mulți oameni-umbră, care trăiesc pe jumătate. Aceștia nu s-au luat cu el la trântă, nu au încercat sau nu au reușit să își umple lumea interioară cu adevăr și frumusețe și bunătate și mai ales o nesfârșită îngăduință față de ceilalți. Și atunci rămâi secătuit de orice sursă de viață, lumea ta interioară e moartă.

O vreme, ești doar tu și golul adânc din tine. Dimineața la cafea, la coadă în supermarket, seara pe canapea, în pauza dintre cursuri, în timpul aplauzelor după un concert, pe drum spre casă, pe drum spre locul de muncă, pe toate drumurile cu putință, oricând și oriunde. Tu și hăul, tu și acea senzație de durere surdă din piept sau din stomac, care crește pe măsură ce devii conștient că nu e pustiu în jur, ci așa îți pare fiindcă e pustiu în tine, și e așa din vina ta. Singurul mod de a birui este prin cultivarea grădinii (un Voltaire înțeles în mod poetic), prin efortul susținut de a face ceva cu sufletul și mintea ta.

Pragul cel mai important, după care nu mai e cale de întoarcere, e conștientizarea că ești absolut responsabil de ce faci cu tine însuși. Aici se termină scuzele copilăroase, asta e punctul în care, nici dacă ai mai vrea, nu mai poți să te complaci în starea de alunecare tot mai abruptă și violentă în gol. Pentru câteva momente, această conștientizare te oprește din căderea liberă, iar în față ți se pun două variante: să te agăți cu disperare de un punct de sprijin, indiferent cât de firav, și să încerci să te cațări înapoi în lumea „celor vii”, sau să te lași cu totul deznădejdiei și, chiar dacă încă răsuflă, mănânci, vorbești și bei, să fii de fapt mort, și să rămâi mort.

Ai decis, iar de aici începe greu. Iei bucată cu bucată și încerci să le lipești la loc, dar pare că acestea nu se mai potrivesc ca înainte. Chiar așa e, fiindcă prin eroziune multe și-au modificat forma, altele au dispărut cu totul. Trebuie să te recompui fără să ai în minte imaginea omului care erai înainte de marea prăbușire, ci privind cu răbdare și îngăduință înspre omul care ești acum și cu curaj înspre cel care vrei să devii. Acum te transformi într-un meșteșugar a cărui muncă este mereu alta. Nu există decât o singură constantă și o singură certitudine: e greu. E greu, e frustrant, obositor și nu-ți face nicio plăcere, însă merită. Și nu doar că merită, dar e și singura variantă. Așa trec zilele, lunile, ca o brașoveancă a vindecării și creșterii.

Pe nesimțite, fără să o aștepti și fără să o cauți anume, începe să-și facă simțită prezența bucuria. La început nici nu îți dai seama, poate că e doar o zi în care lucrurile merg mai ușor și tu respiri mai liber. Fără să bagi de seamă, în timp ce te concentrezi pe ce ai de făcut, ca un muncitor pe șantier (doar că atât muncitorul cât și șantierul ești tu; alambicat procesul de reconstrucție interioară...), bucuria crește.

Iar într-o zi, când te aștepti cel mai puțin, când te întorci sau pleci la plimbare, cu

mintea împrăștiată și puțin plictisit, bucuria te copleșește și nu știi ce se întâmplă cu tine. Te uiți aiurit în jur fiindcă, la fel cum te podideau lacrimile la coadă în Lidl, așa te podidesc și acum, parcă fără să știi de unde vin, parcă fără să fie ale tale.

E foarte ciudată bucuria. Vine și pleacă, lăsându-te de fiecare dată uimit de ceea ce ți s-a întâmplat. Uneori nici n-are noimă, fiindcă își alege cele mai banale momente, pe care nici dacă ai vrea nu ai putea să le romanțezi. Când lucrezi pe brânci ca să-ți modelezi caracterul și să te reclădești după o mare pierdere, bucuria poate să vină peste capul tău când speli vase sau dai cu aspiratorul, când întinzi sau aduni rufe, când mergi liniștit pe stradă. Iar tu nu poți să faci nimic altceva decât să te hrănești cu clipele acestea, trăind parcă din clipă în clipă, până când îți dai seama că ești un om cu adevărat fericit, fiindcă ai dobândit liniștea.

Imagine: Cooper Hewitt - „Marriage Good Wishes”, Smithsonian Design Museum.